

Zenei naptár

Fesztiválút előtt
a főiskolai kórus

Bensőséges hangulatú koncert zárta a szegedi Tömörkény zeneművészeti szakiskola nagyszobájában hétfőn este a filharmónia idei főiskolai bérletűsorozatát. A Juhász Gyula Tanárképző Főiskola női kara azzal a bejelentéssel lépett pódiumra, hogy hamarosan Montreaux-be utaznak, nemzetközi kórusfesztiválon képviselik hazánk színeit, s ha hozzávesszük korábbi fesztiváliskereiket, a tény önmagáért beszél, kivívott rangjuk van a szegedi hangversenyéletben.

Nehéz és szép örökséget vállalt a kórusvezető dr. Mihálka György azóta, hogy átvette az együttes irányítását a Szegedről eltávozott Kardos Páltól. Elsősorban azért, mert amit Kardos Pál tudott, és elért a hangképzésben, az énekés már-már éteri tisztaságában, aligha múlhat felül. S bár az együttes tagjai azóta javarészt kicserélődtek, az „iskola” ma is elevenen él, a folytatás jó kezében lát-

szik dr. Mihálka Györgynél, aki szemléletesen és nagy szakértelemmel bővítette tovább a repertoárt. A hármastagozódású műsorban a kórus reneszánsz, barokk és modern zenét szólaltat meg (több szegedi bemutató), biztos stílusérzékkel, komoly felkészültséggel, méltóan hagyományaihoz. Zongorán Nagy István kísért.

A program első részében Szabó Orsolya, a Tömörkény zeneművészeti szakközépiskola művészstanára Bartók és Liszt műveket játszott a konzervatórium kissé „kopogós” zongoráján. A fiatal művész nő alapos technikai képzettséget hozott zeneakadémiai tanárától, Kadosa Páltól, van fantáziája is a művek egyéni megvilágításához. S jóllehet, a Dante szonáta nagyobb gondolatívvel adósnak maradt, Bartókot (Román népi táncok, Szvit) láthatóan belső meggyőződésből, szuggesztíven játszik.

N. I.

Rádiós magnót gyárt
a VIDEOTON

Mint ismeretes, a jól ismert Sírlyus Luxus táskarádió és egy kazettás magnetofon „házasságából” megszületett az első magyar rádiós-magnetofon: a Telstar. A VIDEOTON rádiógyáregysége azt ígéri, hogy március

végétől megkezdik szállítását a kereskedelemben, így már április első napjaiban kapható lesz. A tervek szerint az idén több mint 15 ezer készüléket gyártanak, irányára 4600 forint. (MTI)

A csend
művészete

Jóval nagyobb terem is kellene bizonyult volna Köllő Miklós hétfői pantomimjátékján. Talán maguk a szervezők, a Bartók Béla Művelődési Központ munkatársai sem hitték volna, hogy ennek a különleges művészetnek ennyi rajongója van Szegeden.

Köllő Miklós és együttese, a Dominó, 1965-ben alakult, s kezdetben ismertebbek, népszerűbbek voltak külföldön, mint itthon. Vendégszerepeltek Hollandiában, Spanyolországban, Kanadában, Lengyelországban, Jugoszláviában és Ausztriában. A tiztagú együttes ma már elismert és kedvelt nálunk is, állandó fellépési helyük a fővárosi Bartók gyermekszínház.

Köllő Miklós először balesett tanult, majd a pantomim prágai mesterének, Fialkának növendéke volt. Önálló pályáján a nagyok, köztük Marcel Marceau eredményeit felhasználó, egyéni stílust alakított ki. Örkény István egyperces novelláira emlékeztető tömör, csattanós, abszurd és groteszk színezetű etűdjeiben kitágította a klasszikus pantomim határait; nemcsak ábrázol, megsejtet, hanem a közönséget is képes bevonni a játékba. (Egyébként maga írja, koreografálja, rendezi, s gyakran játssza a jeleneteket.) Amit Köllő Miklóstól és együttesétől láthattunk, több mint pantomim, aféle képzőművészet-centrikus: balettel, akrobatikus és jógamozdulatokkal, mimes gesztusokkal megelevenített táncszínház. Apró jelenetek, de éppolyok, költemények megszólaltatására is alkalmas.

Amint a pantomimesé

kere bizonyítja, a Bartókban ezúttal is a közönség érdeklődését figyelembe véve, jól választottak.

L. Zs.

FEKETE GYULA

A fiú
meg a katonák

30.

Névről nem ismerte, de látni látta már. És beszélték a faluban, hogy „az a matyó” kapta meg a Három Rózsa kocsmáját, amikor Terikéket deportálták.

Jobban megnézte a tuskófejűt, nemigen hasonlítottak egymásra. Legfeljebb, hogy annak is veres az orra. De nem ilyen lyukacsos.

Rengeteg holmi egymásra zsúfolva a polcokon. Valamikor, még iskolás kora előtt látott ennyi drága holmit a szomszéd faluban, egy országos vásáron, a kétoldalt sorakozó csikos sátrak polcain.

A nyilas közelebb lépett a dróthálós ablakhoz, s némán mozgó szájjal még egyszer átmozsolgatta a foga közt a levelet.

— Aztán, mi leszel, ha megnősöz?

— Háát. Nem tudom én még.

— Jójó. De mi szeretnél lenni?

— Háát. Katona.

— Ez igen! Hungarista leszél, igaz?

Megvonta a vállát. Az valami újfajta katona lehet, nem hallotta még.

— Mi a fene. Tán még azt se tudod, mi az a hungarista.

— Háát... valami katona.

— Több az, öcskös, mint a katona. Mert a katona csak a háborúban katona. A hungarista meg a békében is katona. És nemcsak a fronton, hanem a hátsószobában is katona... Hát a nyilasok hungaristák. Muti a lábád, hadd nézzem... Mi vagyunk a hungaristák, te ezt nem tudtad?...

Levett a polcra egy pár bakancsot, de rögtön

Szemetes csatorna Szellőzés és áramszünet

„Ha elindul valaki a 2-es villamos Tisza-parti végállomásától a Petőfitelep felé vezető úton, szomorú látványban lesz része” — kezdi levelét Sáfrány Miklósné (Duna u. 23/A). — „Nem elég, hogy a baktói csatorna teljes mértékben szennyvízcsatornává vált, a körtöltést körülvevő erdősáv útmenti részeit is szeméttel tette vázrosítottá egyesek.”

Olvasónk azért teszi szövegét valóban áldatlan állapotokat, mert a tavasz közeledtével egyre több gyermek jár a környékre játszani, s nem lehet közömbös, hogy milyen környezet fogadja őket. Olvasónk azt javasolja, hogy jó lenne tavaszi nagytakarítást szervezni a környéken, s egyúttal megtiltani azt, hogy az erdő a környék lakói telehordják szeméttel. Valóban megoldást kellene találni, hogy ezek az áldatlan állapotok megszűnjenek, s ennek érdekében elsősorban a környék lakói tehetnének sokat. Annál is inkább, mert ha a jövőben is ugyanúgy az erdőbe hordják a szemetet, mint eddig, akkor az a sok száz óra társadalmi munka is, amellyel a KISZ-fiatalok építették és építik a Tarján melletti erdei tornapályát, kárba vesztett, hiábavaló fáradság volt.

„Gyors” beavatkozás

Az Április 4. útja 38. szám alól fényképekkel illusztrált, komplett forgatókönyvet küldött szerkesztőségünknek egy olvasónk, aki kéri, hogy nevét ne közöljük. A forgatókönyv első dátuma: március 8-án éjjel fél 11 órakor a ház egyik lakója telefonált a vízművekhez, hogy a pincében víz áll. Mivel vasárnap reggelig semmi nem történt, a házfelügyelő vödörökben hordta ki a vizet az utcára, hogy alagsori lakását el ne öntse a víz. Vasárnap hiába próbálkoztak a vízművekkel és az IKV-nál is, senki nem intézkedett. A házfelügyelő természetesen egész nap hordta a vizet. Azaz mégis intézkedtek, mert este fél 8-kor megjötték a vízművektől, és 9 óráig szivattyúzták a szennyvizet az alagsorból. Hétfőn már az IKV-tól is kijöttek, s meg-

állapították, hogy a szennyvízcsatorna házon kívüli szakasza a hibás, az okozza a bajt. Délután és este még többször kérték a vízművek segítségét, ami csak azután érkezett meg, amikor lapunk egyik munkatársát is bevonták az akcióba. Hétfőn éjjel és kedden hajnaltól végre újra munkába állt a szivattyú, s a március 12-én kelt levél szerint még akkor is víz állt a pincében, s a házban lakó 15 család meglehetősen „illatos” légkörben töltötte napjait.

Azért idéztünk ilyen hosszasan a forgatókönyvből, mert valóban figyelemre méltó ez a „gyors” beavatkozás. Reméljük, hogy az esetből a vízművek is tanult, s legközelebb már nem kell hozzánk fordulniuk a bajba jutottaknak.

Szerkesztői üzenetek

B. J.-né (Pusztamérges): Kérésére közöljük, hogy a szülői nyugdíjat másik ellátás összegével kiegészíteni nem lehet. Ügyében a Társadalombiztosítási Igazgatóság a rendelkezéseknek megfelelően járt el. M. I.-né (Szeged): A jelzőlámpákra vonatkozó levelét eljuttatjuk a városi tanács vb közlekedési osztályának. L. A.-né (Szeged): A Lila Akác presszóról írt levelét továbbítjuk a vállalatnak. S. J. (Dóc): Levelét továbbítjuk a megyei tanács mezőgazdasági osztályának. V. J. (Rózske): Mivel leveléről pontos címe hiányzik, a kisvasutat érintő javaslatával foglalkozni nem tudunk.

látszott, hogy nem gyerek lábára való. Visszatette.

— Úttél már zsidót?
— Én azt még nemigen. Időig.
— Majd ha nagy leszel, mi?
— Persze, hogy.
— Igyekezz, öcskös, a növésed, mert aztán neked nem marad. Akkorra egyet se hagyunk... Nézd ezt a sok szép holmit, ez mind a zsidóké volt. Csalták a népet, feketéztek, no, látod, ezt érték el vele. Hogy most ez mind a mienk. Belőlük meg szappant főzünk, hogy legyen valami hasznunk is...

Kiválasztotta a legkisebb pár bakancsot. Ez jönnek látszott.

— Próbáld csak... Aztán szeretőd van már?

— Hát!... — húzta a szót, mit lehet erre mondani.

— Nono! Aha!... Hogy hívják?

— Rozál. Póta Rozika.

— No, mondom én... Aztán megvan annak a Rozikának mindene? Ami kell?... Kitapogattad már?

— Hogyisne.

— Ki kell azt a lányoknál tapogatni, hát még ezt se tudod? Hogy a helyén van-e minden ott is. Ahol nem látni.

— Hogyisne.

— Tudod-e, hány szoknya van a matyójányon, addig még tán számolni se tanultál. Aztán, látod, akárhányat szed magára, a végére kell érni...

Mondd meg annak a Rozikának, hogy tül kell ezen esni. Nem vehetsz zsákbamacskát, nem igaz?

— Majd adna ő nekem. Egy nagy taslit, már az biztos.

— Jóllesik az annak is, te. Azért olyan rügös. Csak lónak nem jó a rügös, lánynak annál jobb, minél rügösebb...

Prima kis bakancs volt, dupla talpú, szögletes orrú. Egy-két számmal nagyobb a kelleténél, de dupla kapcával éppen kitelt.

Gyerekhalmi kevés volt a raktárban.

— Hadd nézzem csak, itt ez a lajbi, bújj bele.

Blég rendszeren felöltöztette Kiskörcz. A végén a nyakába akasztott egy oldalzsákot,

Az új lakás örömet is igen csak meg tudják rontani az apró bosszúságok. Főként, ha rendszeresen megismétlődnek, hiszen akkor már aprónak sem igen mondhatók.

Erre jó példa Huzrik Józsefné (Tarján 513/A, I. em. 4.) levele, amelyben igen furcsa helyzetet tesz szóvá. Másfél szobás lakásukban többször megismétlődik, 1973. augusztus óta laknak, gyakran előfordul, hogy a s a főzőfülke szellőzőberendezése azóta sem működik. Olvasónk eddig sem az IKV-tól, sem a DELÉP-től nem tudott megnyugtató választ kapni, lesz-e valaha is szellőző berendezésük, s kitől várhatják, hogy megoldják ezt a gondot.

Az áldatlan állapotot az is rontja, hogy estenként 7 és 9 óra között gyakran van áramszünet lakásukban, s hiába hívtak már szerelőt a DEMÁSZ-tól, nem segített a bajon. Mivel az áramszünet többször megismétlődik, gyakran előfordul, hogy a villanytűzhelyen fővő, félig kész vacsorát ki kell dobni. Levélírónk a segítségünket kéri. Reméljük, az ügyben illetékesek végre intézkednek.

Panaszok építkezésre

Nemrégiben két levelet is kaptunk ugyanabban a témában. Az egyiket a Ságvári Endre Lakásfenntartó Szövetkezet vezetői, másikat pedig a lakók írták. Mindkét levélben a Nemestakács utcái tömbben folyó építkezés miatt panaszkodnak. Félreértés ne essék, nem az építkezés tényét panaszolják, hanem azt, hogy az oda járó teherautók vastagon telehordják a környék útjait sárral. A közutak szennyezését —

írják olvasóink — tiltja a KRESZ is, hiszen az aszfaltra hordott sár balesetveszélyes, arról nem is beszélve,

Válaszol az illetékes

Egy olvasónk a Hullám utcából nemrégiben azzal a panasszal fordult hozzánk, hogy a fuvaros túl sokat kért tüzelője házhoz szállításáért. Levelét eljuttatjuk a TŰZÉP-hez. A vállalat megnyugtatóan intézkedett is az ügyben, ám válaszeleveléhez csatolta a Csongrád megyei Tanács V. B. Építési, Közlekedési és Vízügyi Osztálya vezetőjének 1968-ban kelt határozatáról készített másolatot is, amelyben megszabták a tüzelőfuvarozás díjait. A határozat lényegét célszerűnek tartjuk ismertetni. Tizenöt percet meghaladó E szerint a tüzelőanyag házhoz szállításáért 5 kilométeren belüli távolságon mázsként 5 forintot kérhetnek, 5 kilométeren felüli távolság esetén, mázsként és mitani.

— Jó lesz elemőzsiának. Sose árt egy kis tartalék.

Es megtanította karlendítéssel tisztelni. Ad-dig kellett ismételnie a karlendítést, és közben jó hangosan azt kiáltani: „Eljen Szálasi!”, amíg nem talált benne kifogást.

Hasznát is vette később ennek a tudományának, meg nem is.

Az biztos, hogy a nyilasok mindig jóságosan néztek rá, ha így köszönt. Nem az, hogy nem bántották, de bántani sem engedték volna. (A Grisa-féle prémsapkát se igen veszik el, ha akkor így köszön. De elszakott már akkor ettől, eszébe sem jutott, hogy így is köszönhetne. Oda-át, Pesten, egészen másfajta köszönés járta, ott az öklét kellett megemlennie egy kicsit az embernek, s azt mondani: „Szabadság!”)

Viszont, azt is hamar észrevette: a civilek nem nézik jó szemmel, ha ő a karját lengeti, és „Eljen Szálasi!”-t köszön.

Már aznap este, az óvóhelyen, amikor a raziázó nyilasok elmentek, azt mondta egy civil ember: „Es ez a sarházi taknyos, hogy kalimpál itt nekik! Még a seggén a tojás sárgája, de ő már kalimpál...” Először történt meg, hogy vacsora nélkül maradt.

Haragudtak a nyilasokra valami okból a civilek. A kommunistákról meg az oroszokról ki így beszélt, ki úgy, de a nyilasokra majd mindnyájan haragudtak.

Nem értette, miért kell úgy rájuk haragudni. Bakancsot is adtak, meleg lajbit, oldalzsákot, mindent.

Megragadt benne, amit a szivacsos orrú testvér mondott, hogy a nyilas előbb való, mint a katona, mert az nemcsak a háborúban katona, és nemcsak a fronton. Komolyan foglalkozott azzal a gondolattal, hogy felnőtt korában majd inkább nyilasnak áll be, ha egyszer az az előbbvaló.

Lehetséges, akkorra már a civilek sem haragszanak úgy rájuk.

Othon, a faluban, nem haragudtak így a nyilasokra.

(Folytatjuk)